

[Camre]

Det er ikke noget, som jeg mener på nogen måde burde kunne skabe uenighed mellem mit parti og finansministeren eller regeringen, at vi selvfølgelig skal have den offentlige sektor til at virke effektivt og hensigtsmæssigt for at få så meget som muligt ud af det for at få løst så mange opgaver som muligt for de penge, vi har.

Så vil jeg gøre et par bemærkninger til hr. Dyremose, som havde nogle betragtninger om, at mange mennesker følte, at der var et offentligt formynderi, at mange mennesker følte, at stat og kommuner tog ansvaret for deres tilværelse fra dem. Jeg tror, at hr. Dyremose har ret. Jeg tror, at der er mange mennesker, der føler noget sådant på den ene eller den anden måde, men igen har jeg ikke rigtig, synes jeg, forudsætninger for at få det ind i privatiseringsdebatten. Det er jo rigtigt nok, at der er nogle mennesker, som er stærke nok til at tage et ansvar for deres egen tilværelse, og der er andre mennesker, der ikke er det. Men det kan vi da ikke ændre ved privatisering. Jeg mener, at det handler om nogle langt, langt mere dybtliggende psykiske egenskaber i menneskene. Det, vi ønsker at opnå gennem den offentlige sektor, som vi har været med til at bygge op, er netop at styrke de mennesker, der fra naturens hånd eller på grund af det, man kunne kalde dårlige miljømæssige forudsætninger i allervideste forstand, ikke er blevet stærke nok til at tage vare på deres egen tilværelse. De stærke mennesker er netop ofte mennesker, som har haft en god, en stærk baggrund.

Jeg må sige, at vi ønsker ikke en individualisering, som skulle kunne give nogle stærke mennesker større muligheder. Vi ønsker, at mennesker i fællesskab skal tage et ansvar for hinanden. Det, vi som politikere kan gøre, er ikke at gribe dybt ind i det enkelte menneskes sjæl og psyke. Det, vi kan gøre, er, at vi kan skabe rammer, sådan at flere mennesker kan blive stærke. Jeg mener, at det har været baggrunden for udbygningen af vores skole- og uddannelsesvæsen, vores kulturpolitiske indsats, vores socialvæsen, vores sundhedsvæsen osv.

Jeg vil sige til fru Lone Dybkjær, som var inde på problemerne omkring produktiviteten i den private henholdsvis den offentlige sektor, at jeg for så vidt ikke har sagt, at produktiviteten bliver ændret, det var jeg slet ikke inde på, ved overførsel fra den ene sek-

tor til den anden. Jeg tror, at vi simpelt hen på grund af ressourceknapheden i dette samfund er pisket til at gå lige rationelt og lige effektivt til værks i den private og i den offentlige sektor. Det tror jeg jeg er enig med fru Lone Dybkjær i. Det var også det, hun selv var inde på. Det, jeg er bange for, er, at man, hvis man overfører visse opgaver fra den offentlige til den private sektor, fjerner et profithensyn eller en profitmulighed til og derved får det gjort dyrere. Jeg kunne godt nævne nogle eksempler på selvejende institutioner, f.eks. i socialektoren, som har væsentlig højere f.eks. honorarer til chefer end det, der er tilfældet i den offentlige sektor, og hvor de jo altså i bogstaveligste forstand får ressourcerne tilført fra den offentlige sektor.

Endelig vil jeg sige – det er næsten overflødig – at vi naturligvis stemmer nej til fremskridtspartiets dagsorden.

Efter at jeg har hørt de bemærkninger, regeringspartiernes ordførere og finansministeren har fremsat i dag, er jeg ikke i tvivl om, at heller ikke regeringen og regeringspartierne føler sig dækket ind af de synspunkter.

Dyremose (KF):

Jeg kan starte med at bekræfte hr. Camres sidste bemærkninger og på det konservative folkepartis vegne afvise dagsordenen. Jeg skal med det samme sige, at vi gør det bl.a., fordi Formidlingsselskabet F.S. 82 jo i sin juridiske konstruktion er et privat selskab og som sådant derfor hører ind under den private sektor. Derfor kan vi ikke stemme for den dagsorden. Vi stemmer imod den.

Jeg er glad for hr. Camres erkendelse af, at mange føler et formynderi, for denne følelse af formynderi er det, der gør, at flere og flere måske oplever, at de ikke behøver selv at tage et ansvar. De bliver passiveret, og derfor bliver færre og færre stærke nok til selv at påtage sig et ansvar. Jeg deler hr. Camres ønske om, at flere og flere skal blive stærke nok til at påtage sig et selvstændigt ansvar for deres tilværelse, for deres dagligdag.

Jeg deler også hr. Camres ønske om, at vi derudover har et offentligt system, der er med til at sikre, at de, der fra naturens hånd eller af andre årsager ikke er blevet udrustet